اَلۡحَمۡدُ لِلّٰہِ رَبِّ الۡعٰلَمِیۡنَ وَالصَّلٰوۃُ وَالسَّلَامُ عَلٰی سَیِّدِ الۡمُرۡسَلِیۡنَ
اَمَّا بَعۡدُ فَاَعُوۡذُ بِاللّٰہِ مِنَ الشَّیۡطٰنِ الرَّجِیۡمِ ؕ بِسۡمِ اللّٰہِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ ؕ

د کتاب لوستلو دعا

ديني کتاب يا اسلامی سبق لوستلو نه مخکښې دا لاندې دُعا لولئ

اِنۡ شَآءَاللّٰہ عَزَّوَجَلَّ څه چې لولئ هغه به مو ياد پاتې کيږي:

اَللّٰهُمَّ افْتَحْ عَلَيْنَا حِكْمَتَكَ وَانْشُرْ عَلَيْنَا رَحْمَتَكَ يَا ذَاالْجَلَالِ وَالْاِكْرَام

ترجمه: اے الله عَزَّوَجَلَّ په مونږه د عِلم او حِکمت دروازے برسيره [يعني بيرته] کړې او په مونږه خپل رحمت رانازل کړې! اے عظمت او بزرګۍ والا!

(مستطرف ج 1 ص40 دار الفکر بيروت)

طلب غم مدينه بقيع ومغفرت

(اول او آخر کښې يو يو ځل دُرود شريف اولولئ)

د رسالے نوم: فيضانِ اِمام جعفر صادِق رَحۡمَۃُ اللّٰہِ عَلَیۡہِ

اول ځل: ....

تعداد: ....

ناشِر: مکتبةُ المَدينه، عالمي مدني مرکز فيضانِ مدينه، بابُ المَدينه کراچئ.

مَدَني عرض: بل چا ته د دې رسالے چاپ کولو اجازت نشته

کتاب اخستونکي توجّه اوکړئ

که د کتاب په طباعت کښې څه ښکاره خامي وي يا پاڼړې کمې وي يا په بائنډِنګ کښې مخکښې وروسته لګيدلې وي نو مَكْتَبَةُ الْمَدِيْنَه ته رجوع اوکړئ.

امام جعفر صادق او د مرګ ياد

حضرت امام جعفر صادق رَحْمَةُاللهِعَلَيْه به د دومره لوئي عظمت او شان مالك لرلو باوجود مرګ يادولو. هغوئي به د شپې اَدَيرو [مقبرو] ته تشريف وړلو او فرمائيل به ئې: اے قبرونو والؤ! څه خبره ده چې تاسو سره زه خبرې کووم او تاسو جواب نه راکوئ؟ بيا به هغوئي رَحْمَةُاللهِعَلَيْه فرمائيل: افسوس! زما او ستاسو په مينځ کښې پرده راغلې ده خو په راتلونکې وخت کښې زه هم ستاسو په شان کيدونکے يم. هغوئي رَحْمَةُاللهِعَلَيْه به مسلسل داسې فرمائيل تر دې پورې چې صبا صادق به شولو [يعني سحر به را اوختلو] نو هغوئي رَحْمَةُاللهِعَلَيْه به د سحر لمُونځ د پاره جُمات ته تشريف يوړلو. (احياء العلوم،237/5)

هغوئي رَحْمَةُاللهِعَلَيْه فرمائي: اے اِبنِ آدم! د يو څيز د نشت والي ولے غم کوئ؟ دا (غم کول) به هغه (څيز) تاسو له بيرته را نوړي او په يو موجود څيز ولے "تکبر" کوئ؟ مرګ به دا تاسو ته پرې نږدي. (صراط الجنان، 748/9)

لازمی ہے ہر صُورت چھوڑنا گناہوں کا   بھائی موت سے پہلے کاش! تُو سُدھر جاتا
غیر کے تُو فیشن کو چھوڑ دے مِرے بھائی   اُن کی سُنّتیں اپنا کیوں ہے دَربدر جاتا

صَلُّوْا عَلَى الْحَبِيْب! صَلَّى اللهُ عَلٰى مُحَمَّد

پينځه قسمه خلق

حضرت امام جعفر صادق رَحْمَةُاللهِعَلَيْه فرمائي: "د پينځه قسمه خلقو سره مه کښينئ: (1) ډير دروغژن کس، ځکه چې هغه به تا له دهوکه درکوي، هغه د سراب په شان دے (سراب د شګو د زمکې هغه رنړا کومه چې د سپوږمئ يا لمَر د رنړا لګيدلو نه پيدا کيږي، په کومه چې د اوبو دهوکه لګي يعني اوبه ښکاري)، هغه به تاته لرې نزدے کړي

او نزدې به درنه لرې کړي. (2) بې وقوفه سړے، ځکه چې هغه به تا له هيڅ درنګـړي، هغه به تا ته ګټه [يعني فائده] درکول غواړي خو تاوان به درکړي. (3) کنجوس [شُوم] کس، ځکه چې کله ستا هغه ته ډير ضرورت وي نو هغه به دوستي ختمه کړي. (4) بزدله کس، ځکه چې دا به مشکل وخت کښې تا يواځې پريږدي اَو وبه تښتي. (5) فاسِق، ځکه چې هغه به تا په يوه لُقمه [يعني يوه نوړۍ] يا د دې نه هم په کـم نرخ خرڅ کړي، چا تپوس اوکړلو چې د نوړۍ نه کـم څه وي؟ هغوئي رَحْمَۃُاللہِ عَلَیْہ اوفرمائيل: لالچ ساتل او هغه نه موندل. (صِراط الجنان،258/4)

د ويرې نه د حفاظت نسخه

د اعلٰـى حضرت پلار محترم، علامه مولانا مفتي نقي علي خان رَحْمَۃُاللہِعَلَیْہ فرمائي: د امام جعفر صادق رَحْمَۃُاللہِعَلَیْہ نه روايت دے: خوک چې د عِجز (يعني بے وسئ) په وخت پينځه ځله ''يَارَبَّنَا'' اووائي، اللّٰه پاک به هغه ته د هغه څيز نه امان ورکړي د کوم نه چې هغه ويريږي، او څه چې غواړي، ورته عطا به ئې کړي. (فضائلِ دُعا،ص71) د ''يَارَبَّنَا'' مطلب دے اے زمونږ پروردګاره.

د رجب کونډے

صَدرُ الشَّرِيعه، بَدرُ الطَّرِيقه حضرت مولانا مُفتي مُحَمَّد امجدعلي اَعظمي رَحْمَۃُاللہِعَلَیْہ فرمائي: دَ رَجَب په مياشت کښې بعضي ځائيونو کښې دَ حضرت (سَيِّدُنا) اِمام جَعفَر صادِق رَضِیَ اللہُ عَنْہُ د اِيصالِ ثواب د پاره په کونډو [يعني د خاورو په کاسو] کښې پورۍ [يو قِسم دَ ميدے نرۍ غوړې ډوډۍ] ورکولے کيږي ادا هم جائز دي خو په دې کښې بعضو خلقو هم په هغه ځائے کښې د خوړلو پابندي لازمه کړې ده، دا پابندي

صحيح نه ده. د دي کُونډے مُتَعَلِّق يو کتاب هم دے چې د هغې نوم ”داستانِ عَجِيب“ دے، بعضې خلق په دې موقع باندې هغه لوَلي په هغې کښې چې څه ليکلي شوي دي د هغې هيڅ ثبوت نشته ځکه هغه لوستل نه دي پکار، بلکه په دې موقع فاتِحه لوستل او هغه اِيصالِ ثواب کول [يعني وربخښل] پکار دي. (بهارِ شریعت، حصہ16، 3/643)

هم دغه رنګ ”دَس بیبیوں کی کہانی“، ”لکڑ ہارے کی کہانی“ او ”جناب سَیّدہ کی کہانی“ ټولې هسې بے حقیقته د ځان نه راجوړې شوې قِيصے دي، دا مه لولئ، د دې په ځائے يو ځل سُوۡرَۃُ یٰسٓ لولئ د لس ځله قُرآن کريم ختمولو ثواب به مو کيږي دا هم ياد ساتئ! چې صرف په کونډو کښې کِهير خوړل او وَرکول ضروري نه دي، په نورو لوښو کښې ئې هم خوړلے او ورکولے شئ. اِيصالِ ثواب (يعني ثواب وربخښل) د قُرآنِ کريم او احادِيثِ مُبارکه نه ثابِت دي، اِيصالِ ثواب د دُعا په ذريعه هم کيدے شي او په ډوډۍ وغيره باندې د فاتِحه لوستلو په ذريعه هم کيدے شي. د کونډو خيرات هم د ايصالِ ثواب يو صورت دے، دې ته ناجائِز وئيل په شرِيعت باندې دروغ (يعني تُهمت لګول) دي. ناجائِزه ويونکي دِ د سيپاره 7 سُوۡرَۃُ الۡمَآئِدَہ په آيت نمبر87 کښې د بيان شوي حُکمِ اِلٰهي نه عِبرت واخلي چنانچه اِرشاد کيږي:

يٰۤاَيُّهَا الَّذِيۡنَ اٰمَنُوۡا لَا تُحَرِّمُوۡا طَيِّبٰتِ مَاۤ اَحَلَّ اللّٰهُ لَكُمۡ وَ لَا تَعۡتَدُوۡا ؕ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الۡمُعۡتَدِيۡنَ ﴿۸۷﴾ (پ7، المآئدۃ:87)

[مَفهُوم] ترجمۂ کنزُالایمان: اے ايمان والؤ! مه حراموئ، هغه پاک خيزونه چې اللّٰه ستاسو د پاره حلال کړي دي او د حد نه مه تيريږئ. بے شکه اللّٰه پاک د حد نه تيريدونکي نه خوښوي.

د حضرت عبد الله بن مسعود رضی اللہ عنہ فرمان مبارک

مَارَآہُ الْمُسْلِمُوْنَ حَسَنًا فَھُوَ عِنْدَ اللّٰہِ حَسَنٌ يعني هغه څيز کوم چې مسلمانان (اهل علم او اهل تقوٰی) ښۀ ګنړي هغه د الله پاک په نزد هم ښۀ دے. (مسند امام احمد، 16/2، حديث:3600)

مصيبتونه لرې کيږي

حضرت مفتي احمد يار خان رَحْمَۃُاللّٰہِ عَلَیْہ فرمائي: د امام جعفر صادق رَحْمَۃُاللّٰہِ عَلَیْہ د پاره فاتحه کوئ، (چې د دې په برکت) ډير انبنتي [پاخه] مصيبتونه لرې کيږي. (اسلامی زندگی، ص133)

د مزيدار کهير جوړولو طريقه

د حضرت امام جعفر صادق رَحْمَۃُاللّٰہِ عَلَیْہ د ايصال ثواب د پاره مسلمانانو کښې د کونډېو عمل عام دے، د کونډېو [يعني د خاورو د بے پالشه لوښو] د حکمت په حقله ما څه نه دي لوستلي البته زما تجربه دا ده چې د خاورې هُغه کونډېئ [يعني کاسه] په کومه چې پالش نه وي شوے، هغې کښې مسام [يعني نه ښکاريدونکي سُوري] وي، په هغې کښې کهير [يخولو او تينګولو د پاره] اچولو سره کهير ډير خوندَوَر شي. بعضې کِچن والا د خاورې په وړو وړو پيالو کښې کهير [يخولو او تينګولو د پاره] اچوي، په کومو چې پالش نه وي شوے، په هغې کښې جوړ کړے شوے کهير ډير خوندَوَر وي. که چرې د ستيلو په لوښي کښې کيښودے شي نو بيا ئې خوند هغسې نه وي څومره چې د خاورې په لوښي کښې وي. د الله په لار کښې چې ورکوونکي څيز، نياز او دعا چې په څومره خوَوندَوَر څيز اوشي هغه همره به ثواب هُم زيات کيږي او د مسلمان زړه به پرې ډير خوشحاليږي. د کونډو نياز چې چا شروع کړے وي

هغوئي به په دې ځيزونو پوهيدل، بيا په قلاره قلاره خلقو د کونډو [يعني د خاورو د بے پالشه لوښو] حکمت هير کړو او صرف نوم ئې پاتې شوے دے. د امام جعفر صادق رَحْمَۃُ اللّٰہِ عَلَیْہ نياز په هر يو حلال ځيز کيدلے شي. د څه ښځولو او خوړلو نه بغير صرف درود شريف لوستلو سره هم ايصالِ ثواب کيدے شي. د ايصال ثواب په حقله د نورو معلوماتو د پاره د مَکْتَبَۃُ الْمَدِينه رساله ''فاتحه کا طریقه'' اولولئ.

د رجب کونډے په کوم تاريخ کول پکار دي

د رجب په ټوله مياشت کښې بلکه ټول کال کښې چې کله هم اوغواړئ د ايصال ثواب د پاره د کونډو نياز کولے شئ، البته مناسبه دا ده چې په 15 رَجَبُ الْمُرَجَّب ''د رجب کونډے'' اوکړے شي ځکه چې دا د هغوئي د عرس ورځ ده څنګه چې په فَتَاوٰی فقيهِ مِلَّت جلد 2 صفحه 265 کښې دي چې ''د حضرت امام جعفر صادق رَضِیَ اللّٰہُ عَنْہُ نياز په 15 رجب کوئ ځکه چې د هغوئي وصال په 15 [رجب] شوے دے.''

ورځ ټاکل

وسوسه: د دريمې، څلويښتمې، يوولسمې، دولسمې او کونډے وغيره په نوم د ايصال ثواب ورځې ولے خاص کړے شوے دي؟

جوابِ وسوسه: د ايصال ثواب د پاره په شريعت کښې څه ميعاد او وخت ټاکل ضروري نه دي، البته ورځ وغيره ټاکلو کښې شرعي لحاظ سره هيڅ باک نشته، وخت ټاکل په دوه قسمه دي **(1) شرعي:** چې شريعت د څه کار د پاره وخت ټاکلے وي، د مثال په توګه قرباني، حج وغيره. **(2) عُرفي:** چې شريعت کښې وخت ټاکلے شوے نه وي خو خلق د ځان او نورو د آسانتيا او ياد ساتلو يا د يو خاص مصلحت د پاره يو

وخت اوټاکي، څنګه چې په جماتونو کښې نن صبا د لمونځو د جمعې د پاره وختونه ټاکل وغيره حالانکه مخکښې به د جمعې د پاره وخت نه ټاکلے کيدلو، چې خلق به د لمانځه د پاره راجمع شول نو جمع به اودريدله. د ځينې کارونو د پاره خو پخپله نبي کريم صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم وخت ټاکلے وو او د صحابهٔ کرامو رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُم او بزرګانِ دين رَحْمَةُ اللّٰهِ عَلَيْهِم نه هم داسې کول ثابت دي د مثال په طور: (1) حضور پرنور سيد عالم صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم د اُحد د شهيدانو رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُم د زيارت د پاره د کال آخري وخت ټاکلے وو. (2) د خيالي په ورځ به خوږ نبي صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَاٰلِهٖ وَسَلَّم مسجد قُبا ته تشريف وړلو (3) او د صديق اکبر رَضِيَ اللّٰهُ عَنْه سره د ديني مشورے د پاره د سحر او ماښام وختونه ټاکل (4) حضرت عبد الله بن مسعود رَضِيَ اللّٰهُ عَنْه د وعظ او تذکير (يعني درس او بيان) د پاره د زيارت ورځ ټاکلې وه (5) او عالِمانو صاحبانو د سبق شروع کولو د پاره د شروع [چارشنبے] ورځ اوټاکله. (فتاوٰی رضویه 9/585، 586 ملتقطا)

د ”فيضان جعفر“ د 9 حروفونو په نسبت د امام جعفر صادق رَحْمَةُ اللّٰهِ عَلَيْه 9 ارشادات

﴿1﴾ چې الله پاک تاسو له يو نعمت درکړي او غواړئ چې هغه نعمت د هميشه د پاره وي نو په هغې باندې زيات شکرادا کوئ. (حلية الاولياء، 3/225، رقم:3783)

﴿2﴾ که چرې تاسو ته په رزق کښې تاخِير [ليټ والے] محسوس شي نو اِستغفار (يعني اَسْتَغْفِرُاللّٰه) زيات وائې. (حلية الاولياء، 3/225، رقم:3783)

﴿3﴾ الله پاک دنيا ته حکم اوفرمائيلو: اے دنيا! څوک چې زما عبادت کوي ته د هغه خدمت کوه او څوک چې ستا خدمت کوي ته هغه ستړے کړه.

(حلية الاولياء، 3/226، رقم:3785)

﴿4﴾ د صدقے په ذریعه رزق زیات کړئ او د زکوٰۃ په ذریعه خپل مالونه محفوظ کړئ.

(حلیۃ الاولیاء، 3/227،رقم:3792)

﴿5﴾ الله پاک سود ځکه حرام کړو چې خلق د نیکئ نه منع نه شي.

(حلیۃ الاولیاء، 3/226،رقم:3789)

﴿6﴾ الله پاک فضول خرچ کوونکے محرومه کوي. (حلیۃ الاولیاء، 3/227،رقم:3792)

﴿7﴾ په دین کښې د جنګ جګړو نه ځان بچ ساتئ دا زړه مصروفه کوي او نِفاق (یعني منافقت) پیدا کوي. (حلیۃ الاولیاء، 3/230،رقم:3799)

﴿8﴾ میانه روي اختیاروونکے نه غریب کیږي. (حلیۃ الاولیاء، 3/227،رقم:3792)

﴿9﴾ د پرهیزګارئ نه غوره هیڅ د سفر سامان نشته، د خاموشئ نه بهتر هیڅ خیز نشته، د جهالت نه زیات نقصان رسوونکے دښمن نشته او د دروغو نه لویه بیماري نشته. (سیر اعلام النبلاء، 6/444)

حُبِّ ساداتِ اے خدا دے واسِطہ اہلِ بیتِ پاک کا فریاد ہے
آہ! سِبطِ مصطفٰے فریاد ہے ہائے! ابنِ مُرتَضیٰ فریاد ہے
بہرِ زینب بے حیائی کا حضور خاتِمہ ہو خاتِمہ فریاد ہے
حال ہے بے حال شاہِ کربلا آپ کے عطّارؔ کا فریاد ہے

وصال باکمال

په 15 رَجَبُ الْمُرَجَّب 148ھ یو بدبخته کس حضرت امام جعفر صادق رَحْمَۃُاللہِ عَلَیْہ له زهر ورکړل کوم چې د هغوئي د شهادت سبب جوړ شو. د هغوئي رَحْمَۃُاللہِ عَلَیْہ مزار شریف په جَنَّتُ البَقِیع کښې د خپل پلار محترم حضرت امام محمد باقر رَحْمَۃُاللہِ عَلَیْہ په خوا کښې دے. (شواہد النبوۃ، ص245، شرح شجرہ قادریہ، ص59)

الله پاک دِ په حضرت امام جعفر صادق رَحْمَةُاللهِ عَلَيْه خپل ډير ډير رحمتونه نازل کړي، او مونږ ته دِ د هغوئي رَحْمَةُاللهِ عَلَيْه ډير ډير برکتونه را عطا کړي. د حضرت امام جعفر صادق رَحْمَةُاللهِ عَلَيْه د نياز [يعني د ايصالِ ثواب خيرات] خوړلو سره سره لمُونځونه او نورې نيکئ هم کوئ او د ګناهونو نه بچ اوسئ او د خپل آخرت د ښائسته کولو کارونه کوئ.

کَرم سے ہم پر، امامِ جعفر ہیں سایہ گُستر، امامِ جعفر
ہمیں ہو کیوں کر، امامِ جعفر عَدو کا اَب ڈر، امامِ جعفر
سَخا کے پیکر، امامِ جعفر غَریب پَرور، امامِ جعفر
حَیا کے پیکر، امامِ جعفر ہمارے رہبر، امامِ جعفر
تُو دور دِلبر، امامِ جعفر غم و اَلم کر، امامِ جعفر

د امام جعفر صادق رَحْمَةُاللهِ عَلَيْه منقبت

امامِ جعفرِ صادق، مُرادِ اہلِ یقیں سلوک و عشق کی منزل ہے جن کے زیرِ نگیں
امیرِ بزمِ شریعت، مرید شاہِ نجف شعاعِ مہرِ رسالت، متاعِ علم و یقیں
وہی ہیں مرکزِ اُمیدِ نقشبند و عراق ہیں ان کے فیض کے جویا تمامِ اہلِ زمیں
اُنہی کے نورِ ولایت سے کوفہ و بغداد فقہ و علم و شرف کے ہیں تابدارِ نگیں
رشید وارثِ عالم نواز کے صدقے ہیں صاحبانِ طریقت کے ہم بھی حلقہ نشیں

د ملت رھنما

ملت کے رہنما ہیں، حضرت امامِ جعفر — سردارِ اولیا ہیں حضرت امامِ جعفر
کردار میں جھلک ہے، انوارِ مصطفیٰ کی — نورانی آئینہ ہیں حضرت امامِ جعفر
سیرت ہے انکی روشن، آقا کی سنتوں سے — اللہ کی رضا ہیں حضرت امامِ جعفر
سینہ بسینہ پہونچی، حسنین کی وراثت — فرزندِ مرتضیٰ ہیں، حضرت امامِ جعفر
انکے گُلِ عمل سے، مہکی ہے بزم تقویٰ — سلطانِ اصفیا ہیں حضرت امامِ جعفر
اربابِ حق کا ہادی، ہراک قدم ہے انکا — اک جلوۂ ہُدیٰ ہیں حضرت امامِ جعفر
کونین کی بلندی، ہے انکے نقشِ پا میں — محبوبِ مصطفیٰ ہیں حضرت امامِ جعفر
ان سے ہوئی دوبالا، سادات کی تجلی — اک نَیّرِ صفا ہیں حضرت امامِ جعفر
صدیق کے کرم سے، انکا لقب ہے صادق — فاروق کی عطا ہیں حضرت امامِ جعفر
کونڈے کا یہ تبرک دل تاب و جاں فزا ہے — ایمان کی ضیا ہیں حضرت امامِ جعفر
ہستی کے پھول سارے، اب تک مہک رہے ہیں — گلزارِ اِتّقا ہیں حضرت امامِ جعفر
ہے ان کے باغیوں کو، دارین کا اندھیرا — نورِ دلِ وفا ہیں حضرت امامِ جعفر
جو کچھ بھی اُن سے مانگا، ہمکو ملا، فریدی — عثمان کی سخا ہیں حضرت امامِ جعفر